

เกี่ยวก้อย

บทที่ 14

ฉันน้ำตาซึมขณะนั่งรถกลับบ้าน สับสนไม่เข้าใจ เงินของกลดมากพอ แต่เรื่องที่เกิดขึ้นนี้มันอะไรกัน พออยู่คนเดียวฉันก็ร้องไห้มากมาย พยายามติดต่อกันแต่ก็ไม่มีการตอบรับ หรือโทรศัพท์กลับมา

เขาอพยพตัวเองออกไปจากบ้านของพินิสสาในทันที ฉันตามไปถามข่าว พินิสสาเห็นสภาพของฉันก็เดาออกว่าเรามีปัญหาเหมือนกัน แต่จะซักถามอย่างไรฉันก็ไม่กล้าเล่า ก็มดแดงจะว่ายังไงถ้ารู้เรื่อง เธอจะฆ่าฉันด้วยความหึงหวงหรือเปล่า หรือว่าต่อไปจะจู่โจมถือสิทธิ์กับร่างกายฉันอย่างที่เธอเคยทำมาก่อนและมันทำให้ฉันรู้สึกแย่มากๆ

ถึงอย่างไรฉันก็ดีใจที่เธอกลับมา เธอเป็นเพื่อนคนเดียวที่ฉันเหลืออยู่ แม้ว่าเธอจะเปลี่ยนไปเพราะว่าเริ่มใช้ยา...!

แม้ว่าเธอจะมีป้อม เป็นเพื่อน...!

ป้อมเป็นผู้ชายร่างผอมสูง ใบหน้าสีคล้ำนัยน์ตาหลุกหลิกไม่ยอมสบตาใคร ซึ่งฉันก็รักษาความเป็นคนแปลกหน้าต่อกันไว้อย่างเหนียวแน่นไม่ยอมสนทนากับใคร

ฉันเคยตามมดแดงไปพบป้อมกับเพื่อนๆ มั่วสุ่มเสพยากัน และไม่ชอบเลย สภาพตรงนั้นเหมือนนรกขุมเล็กๆ ที่มีเปรตตอสุรกายสกรปรกน่าเกลียดน่าชัง ไม่เห็นเหมือนสวรรค์อย่างที่พวกขี้ยาแอบอ้างสักนิด

เมื่อก่อนนี้มดแดงรักพี่สาวเกินกว่าจะคิดสั้นๆ “ก็เห็นอยู่ว่าติดยาแล้วเป็นยังไง แล้วทำไมจะคิดไปเสพ” เธอเคยว่าอย่างนั้น แต่ว่าตอนนี้เธอเปลี่ยนไปแล้ว

“พวกมันบังคับให้ฉันเสพ หว่าไม่จริงใจ ระวังว่าฉันจะเป็นสายให้ตำรวจ” เธอเล่าอย่างหงุดหงิด และทำให้ฉันตระหนก

แต่ดูเหมือนยาเสพติดที่ถูกพาเข้าไปในร่างกายไม่ได้ทำให้เธอทุกข์ร้อนมากนัก “ฉันไม่เป็นทาสของมันหรอก จะเลิกเมื่อไหร่ก็เลิกได้” เธอพูดแบบเดียวกับคนอื่นๆ ทั้งๆ ที่เธอเองก็รู้ว่า คนที่พูดอย่างนี้คิดง่าย ๆ แบบนี้ กลับจมแนวไม่ได้กลับมาพูดมาเกิดเป็นผู้เป็นคนกับใครเขาอีก และหลายคนก็ตายไปก่อนเวลาอันควร แต่ว่าในขณะนั้น ปัญหาหนักอกหนักใจของเธอ คือหนี้สินที่ท่วมท้นจนเกินความสามารถที่จะหาไปชดใช้ด้วยวิถีทางอันสุจริต เธอจึงลึมนึกถึงเรื่องอื่น....

หนี้สินที่เกิดจากการเข้าบ่อนเล่นการพนัน...!

กลด คงรู้จากพินิสสาว่าฉันเสียใจขนาดไหน เขาติดต่อมานัดให้ไปพบ ฉันวาดหวังว่าท้องฟ้าที่มีดมิดจะกลับสดใส กลดคงต้องมีเหตุผลดีๆ มาลบล้างข้อข้องใจแน่ๆ ฉันเฝ้าปลอบใจตัวเองรอเวลานัด ด้วยจิตใจจรดจ่อ

ทว่ากลดไม่ได้มาคนเดียว มีผู้หญิงสาวสวยอีกคนหนึ่งเกาะท้ายรถมอเตอร์ไซด์มาด้วย เธอสวมเสื้อกล้ามสายจืด เปิดหน้าเปิดหลังเห็นเนินอกอวบอ้อม กางเกงยีนเอวต่ำอวดหน้าท้อง เขาบอกให้เธอยืนรออยู่ห่างๆ เธอจึงได้แต่ส่งสายตาที่เต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้มองมาเมื่อกลดเดินเข้ามาหาฉัน

เขาสวมแว่นตากันแดด แต่ฉันก็รู้สึกวาดวงตาเบื้องหลังเลนส์สีเข้มคู่นั้นจับมองฉันอยู่ทุกวินาที สีหน้าขมขื่นทำให้รอยยิ้มระออยของฉันเจือจาง ความเจ็บปวดแทรกเข้ามาแทนที่

“พี่มาขอโทษตอียด... แต่ว่าพี่มีคนอื่นแล้ว...” น้ำเสียงของเขาปราเปร่ง เหมือนต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งที่จะเปล่งมันออกมา

“ลืมพี่เสีย... คิดเสียว่าเราไม่เคยพบ... ไม่เคยรู้จักกัน...”

ฉันได้แต่ร้องไห้

เขาก้าวเข้ามายึดเยียดห่อกระดาษใส่มือ “นี่สำหรับเรียนหนังสือหรืออะไรก็ตามที่ตอียดต้องการ” แล้วถอยออกไป ฉันหมดแรงล้มอาลัยงอตัวร้องไห้อยู่ตรงนั้น ร่างสูงๆ เดินดุ่ม ไปขึ้นรถ พามันแล่นจากไป โดยมีผู้หญิงคนนั้นเกาะกอด ทั้งยังหันมามองฉันจนเหลือวหลัง

กลดให้เงินฉันทำไม หรือเขาคิดว่าทุกอย่างสามารถชดเชยได้ด้วยเงิน

ฉันแว้งคว้าง เจ็บปวด สูญเสีย

ที่ร้านของป่าหลวย ฉันเห็นรถยนต์ของกฤตการ ชะลอมอง แล้วแล่นผ่าน คนบ้านนั้นคงไม่หยุดแหวะที่นี้อีกแล้ว บังก็เอ็งก็คงเช็ดขยาดบพพาลที่ฉันแสดงออกมา คำบอกเล่าของกฤตการ ที่ผู้ชายตัวโตหน้าตาดูอย่างกลดเป็นคนรักของฉัน คงทำให้คนในครอบครัวเขาใคร่ดีตัวออกห่าง คุณพ่อคุณแม่ที่แสนดี คงไม่อยากให้ลูกๆ ต้องมีปัญหากับคนไม่มีหัวนอนปลายเท้าจนเลิกล้มความตั้งใจดีๆ เกี่ยวกับตัวฉันไปแล้ว

อาการหม่นหมองซึมเศร้าไร้เรี่ยวแรงเหมือนคนเจ็บป่วยของฉัน

ทำให้หมดแดงพยายามซักถาม ครั้นไม่ได้คำตอบก็คาดเดาเอาเอง

“ไอ้พวกผู้ชายมันเลวเหมือนกันหมด เจ็บแล้วจำไว้เป็นบทเรียนก็แล้วกันนะต๋อยต๋อง”

เธอซักชวนคะยั้นคะยอ แล้วฉันก็ตามเธอไปหาป้อมที่บ้านเช่าใกล้ตาผู้คน ซึ่งพวกเขาเพิ่งไปเช่ากันหยกๆ ตอนนี้นั้นละลืมความรังเกียจรังอนที่มีต่อป้อมไปแล้ว เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้ฉันเจ็บปวดจนหัวใจชำรุดสาหัส ข้องใจหนักว่าทำไมจึงไม่มีที่ตรงไหนในโลกนี้ ที่เป็นี่ของฉัน หรือบางทีที่แห่งนี้ ที่มีป้อมกับพวกเพื่อนๆ ซี่ย่า ซึ่งฉันเคยปฏิเสธเด็ดจันท์จะเป็นคำตอบ

แต่พอมานั่งอยู่ที่บ้านพักชั่วคราวของป้อม คำถามเดิมๆ ก็กลับมาเวียน... “ฉันมาที่นี่ทำไมกัน... ฉันมาทำอะไรอยู่ที่นี่....”

เพื่อนๆ ซี่ย่าของป้อมเมามายนั่งนอนไม่มีสติ บางคนส่งเสียงละเมอเหวียงแขนเหวียงขา บางคนมีคราบอาเจียนและติดเสื้อผ้า บางคนนั่งตาลอยมองฉันกับมดแดง

ป้อมมองอย่างระแวงถามมดแดงว่าพาดันมาด้วยทำไม

“พามาเปิดหูเปิดตา ต๋อยต๋องมันกำลังอหึก ขึ้นทึ่งไว้คนเดียว ประเดี๋ยวจะคิดสั้น”

เขาจับแขนฉันอย่างใส่ใจ

“จริงหรือ อยากหนีความทุกข์ใหม่ต๋อยต๋อง”

ฉันเข้าใจความหมาย ใจเต้นไม่เป็นจังหวะ

“ฉันไม่มีเงินหรือป้อม”

“ไม่เป็นไร ผมใจกว้างกับเพื่อนๆ เสมอ เธอไม่ต้องจ่ายเงินหรือ”

“อย่าเลย เก็บของดีๆ ของเธอไว้ให้คนที่ต้องการมันเถอะ”

“แต่ถ้าเธอไม่เหมือนพวกเราแล้วจะมารวมกลุ่มได้ยังไง” เขาพูดเจือหัวเราะเหมือนหยอกเย้า “ฉันคงต้องปาดคอเธอ จะได้แน่ใจว่าเธอจะไม่ไปพาดำรงมาที่นี่”

“เฮ้ย อย่าปากหมาหนา...ป้อม เอาไอ้ที่มันเบาๆ มาลองดีกว่า” มดแดงตัดสินใจแทน และฉันก็ไม่ขัดขืน

ยาเมาทำให้ฉันลืมความทุกข์ไปชั่วคราว....เคลิบเคลิ้ม ลิงโลดเลาะเลื่อน ความรู้สึกแปลกๆ ครอบงำสิ่งสู่ ฉันรู้สึกเหมือนลอยหลุดเข้าไปอยู่ในโลกแห่งความฝันที่แปลกพิกลก่อนจะหลับไป

“ต๋อยต๋อง.....” เสียงมดแดงเรียกแว่วๆ

เสียงป้อมพูดว่า “สวยอย่างนี้คงหาเงินได้หลาย ทำไมต๋อยต๋องมันไม่ทำวะ มดแดง”

“มันยังไม่เคยผู้ชายโวย....”

“งั้นสอนมันซะเลยดีไหม

เสียงมดแดงตวาดซิงซัง

“เฮ้ย พวกมันอย่าคิดเซียวนะ อยากตายหรือไงวะ”

ฉันรู้สึกถึงการโอบกอดปกป้อง เธอกันฉันจากสิ่งชั่วร้ายที่เลื่อนตัวเข้ามาใกล้

เสียงป้อมทัดทานคนอื่นๆ “พวกมันถอยไปก่อน อย่ามีเรื่องกับมดแดงดีกว่า อีกหน่อยต๋อยต๋องมันก็ยอมเอง”

ฉันคิดว่าฉันฝันถึงแม่... ผู้หญิงคนนี้ใช่แม่หรือเปล่า ฉันโยยหาความรักและความอบอุ่นจากอกเธอ... และเธอก็คล้ายจะเต็มใจมอบให้.... แต่ดูเหมือนมีอะไรกันไว้ ฉันไม่อาจหีบคว้ามาได้

ครั้นตื่นขึ้นมา อากาศไม่สบายเนื้อไม่สบายตัวก็กลับซ้ำเติมความเจ็บปวดในหัวใจที่ยังรุ่มร่าแผ่ขยาย ฉันตัวสั่นเห็บหนาวกุมหัวที่ปวดร้าว ร้องไห้อย่างไม่มีปีมีขลุ่ย

ป้อมถามว่า “ถอนสักหน่อยไหม ประเดี๋ยวก็สบายขึ้น”

ฉันไม่ปฏิเสธเหมือนเต็มใจรับการเยียวยารักษาจากนายแพทย์ผู้วิเศษ แล้วความเคลิบเคลิ้มม่วงงุน ความฝันประหลาดและความรู้สึกแปลกพิกลก็เกิดขึ้นอีกเหมือนหนังที่ฉายซ้ำ

รู้สึกตัวตื่นอีกครั้ง อากาศไซ้ยังไม่ลด มือของมดแดงลูบไล้ไบหน้าทำให้ฉันปรือตาขึ้น มดแดงมองอย่างเป็นห่วง

“กลับบ้านกันเถอะ”

ฉันเกาะรถมอเตอร์ไซค์ของมดแดงกลับบ้านป่าเปลยอย่างลำบากสภาพป้อแป้ไร้เรี่ยวแรง เสื้อผ้าเนื้อตัวสกปรกคราบอาเจียนทำให้ป่าส่งเสียงด่าอย่างโกรธ

“อ้เด็กไม่รักดี ฉันเลี้ยงแกไม่ไหวแล้ว ไปอยู่กับพ่อของแกเถอะ”

“หนูไม่มีพ่อ พ่อหนูตายนานแล้ว”

ฉันกรีดเสียงตอบโต้ หมดความสามารถในการควบคุมอารมณ์ป่าเปลยปราดเข้ามาเงื้อง่า ซึ่งถ้าจะโดนตีบ้างก็คงไม่รุนแรงอะไร ทว่าฉันเกิดหวาดระแวงกริ่งกลัวว่ากำลังจะถูกทารุณแล้วก็สูกลับทั้งๆ ที่ไม่มีเรี่ยวแรง

“อะไร เตียวนี้มันร้ายขนาดนี้เซียว!” เสียงป่าโกรธเกรี้ยว

ป่าตัวใหญ่ฟาดที่เตียวฉันก็ล้มลงตรงนั้น

บทประพันธ์ของ กุลมณี

สามีของบ๊าริบบเข้าประคองพาฉันเข้าห้อง “ค่อยๆ พุดค่อยๆ จากันเถอะ” เขาทำที่มีเมตตา แต่ฉันก็สำเหนียกรู้ถึงภัยอันตรายของสิ่งไหน่าตามมายืนตำว่าท้าวเอวมอง

“ต้อยตึงมันเป็นไขนะ”

“ช่างมัน เป็นไขแค่นี้ อีเด็กหัวแข็งกะโหลกหนามันไม่ตายหรอก”

พอพวกเขาคล้อยหลังฉันก็ชมซานไปปิดประตูลงกลอน สะอึกสะอื้นร้องไห้

ความจริงบ๊าไม่ไช่จะร้ายกาจ แต่สามีคนดีของบ้านนั้นลึที่หน้ากลัว และบ๊าก็ไม่ไ้รักฉันพอจะรับฟังปกป้อง สำหรับบ๊า ฉันเป็นคนอื่นที่เคยดูแลแม่ของเธอ แต่ว่าตอนนี้ยาฟองตายไปแล้ว ฉันกลายเป็นส่วนเกินไปแล้ว

ฉันไม่มีที่ไป ไม่อยากมีชีวิตอยู่ คงเป็นฤทธิยาที่มีส่วนผลักดันความรู้สึกอยากตายเพื่อที่จะไปตามหาแม่ จูโจมติดตามแล้วเกาะกุมอยู่อย่างนั้น

เพราะอย่างนั้นพอมิเรียวแรง ฉันก็พาตัวเองมาที่บ้านร้างริมน้ำของมดแดง ฉันพุ่มพ่ายร้องไห้อีก กินยามอมเมาตัวเองแล้วโทรศัพท์หากลด คราวนี้เขารับสาย แต่น้ำเสียงของฉันไม่น่าจะฟังรู้เรื่อง

ฉันจำไม่ได้ว่าพูดอะไรออกไปบ้าง

เสียงขมิ้มๆ พยายามจะถามว่าฉันอยู่ที่ไหน

“อยู่ในที่ที่เหมาะสม ต้อยตึงไม่ใช่คนแรกหรอก... ที่ตายที่นี่...”

ฤทธิยาครอบงำฉันมากขึ้น ฉันพูดพร่ำมากมาย แต่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรออกไปบ้าง ฉันยิ่งโกรธและเสียใจเมื่อเสียงของกลดเจียบหายไป

พอกริดเสียงเรียกไม่เป็นผลฉันก็ขว้างโทรศัพท์ทิ้ง คลานไปยังระเบียงริมน้ำแล้วมัดข้อเท้าและหัวเข่าของตัวเองเข้าด้วยกันจนแน่น

แมร์อฉันอยู่..... แล้วยังอาจมีใครที่พร้อมจะรักฉันอีกมากมาย..... ที่นี้ฉันคงจะมีความสุขสักที... อะไรวางอย่างหลอกล่อชักจูงให้คิดอย่างนั้น แต่ฉันก็ร้องไห้ไม่หยุด

แล้วฉันก็ทิ้งร่างลงสู่พื้นน้ำ

ฉันลืมหายใจ ลมหายใจปล่อยให้ร่างกายถูกดูดกลืนลงใต้ผิวน้ำที่อบอุ่น ความตายจะสวยงามอย่างที่คิดหวังหรือเปล่าหนอ

ครั้นพอลมหายใจที่กลืนกลืนไว้ถึงที่สุด น้ำก็เริ่มทะลักเข้าจุมูกเข้าปาก เจ็บแสบจากโพรงจุมูกถึงข้างในทรวงอก แมย์ินยอมพร้อมใจแต่พอถึงเวลา ร่างกายกลับตะเกียกตะกายดิ้นรน ทูรนทูรายืดอัดสุดจะทนทาน มันเป็นความทรมานอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งฉันเพิ่งจะเคยได้รู้รสลิ้มลอง

การดิ้นรนของร่างกายที่ถูกพันธนาการไม่เป็นผล ฉันรู้สึกถึงความทรมานที่ยาวนานก่อนจะหมดแรง แล้วความรู้สึกก็เลื่อนลางลงทุกที ร่างกายหยุดเคลื่อนไหวด้วยตัวของมันเอง คงลอยเลื่อนไปตามการโอบอุ้มของมวลสารกระแสน้ำที่อ่อนโยน

ฉันตายแล้วหรือ นั่นเงาของแม่ไซ้ใหม่ แม่ที่ฉันตามหา.....

แล้วใครอื่น ๆ หายไปไหนกันหมด ก็พวกที่พร้อมจะรักฉัน ที่ฉันจะได้พบหลังความตายยังงิ่เล่า ทำไมถึงไม่มีใครเลย..... ที่นี้กลับคล้ายวังเวงเจียบเหงากว่าที่ไหนๆ ทั้งนั้น..... ไซ้เอ๋ย... มันไม่มีอยู่จริงสักหน่อย โง่แท้ๆ ใครกันเล่าจะสมหวังจากการฆ่าตัวตาย

“ต้อยตึง..! ต้อยตึง..!”

นั่นเสียงแม่เรียกหรือเปล่า ทำไมถึงฟังคล้ายคนเรียกกำลังเจ็บปวดเดือดร้อนหนักหนา.....

เขารุ่นวายอยู่กับฉันครู่ใหญ่ แล้วร่างฉันก็กระตุกวาบ สำลักน้ำออกมาจากปากและจุมูก ไ้ยิ้นเสียงห้าวๆ อุทานด้วยความตื่นเต้น ลืมตาขึ้นอีกครั้ง... ภาพพรา ฉันพบว่ากำลังนอนเหยียดยาวอยู่บนพื้นดินที่มีหญ้าคลุมรก โบหน้าทุกซักร้อนแดงกำขุ่มเหงื่อของกลดก้มลงมาจนใกล้ “รู้ตัวแล้ว.....” เขาร้องอย่างยินดี

พอรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ฉันก็ร้องไห้อย่างสุดจะกลั้น

“มายุ่งทำไม อีกนิดเดียวต้อยตึงก็จะพันทุกข์แล้ว”

เสียงเขาสั้นสะท้าน แต่ก็พยายามจะปลอบ

“ทำไมถึงคิดสั้นแบบนี้ ชีวิตยังมีอะไรดีๆ รออยู่อีกเยอะแยะ”

“ไม่มี... ฉันไม่มีใคร... ไม่มีอะไรดีๆ รออยู่ทั้งนั้น”

สภาพของฉันทงน่าสังเวชมากจนกลดทนไม่ไหว โอบอุ้มฉันแนบออก “ถ้าต้อยตึงต้องการ พี่สัญญาจะไม่ทิ้งไปไหนอีก พี่จะดูแลต้อยตึงตลอดไป... แต่ว่า... เธอต้องรู้ความจริงข้อหนึ่งก่อน...”

ฉันนิ่งคอยฟัง

กลดใช้เวลาานานทีเดียวกว่าจะพูดออกมา

“พี่เป็นพี่ชาย..... เป็นพี่ชายแท้ๆ ของเธอ.....”